

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Domińczyk (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R. K.

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 września 2001 r., sygn. akt I ACa (...)

z powództwa R. K.

przeciwko B. U.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2005 r., zażalenia skarżącego (powoda) na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 2 lutego 2005 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2005 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę R. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 7 września 2001 r. wydanym w sprawie oznaczonej sygn. akt I ACa (...) z powództwa skarżącego przeciwko B. U. o zapłatę.

W uzasadnieniu wymienionego postanowienia Sąd drugiej instancji wyraził swoje stanowisko w przedmiocie uznania braku w skardze ustawowej podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 3 k.p.c.

Skarżący R. K. zaskarżył zażaleniem postanowienie odrzucające jego skargę o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dacie rozpoznawania zażalenia przez Sąd Najwyższy należało uznać je za niedopuszczalne. Postępowanie wszczęte skargą o wznowienie postępowania było następstwem wcześniejszego postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 7 września 2001 r. wydanym w sprawie o zapłatę oznaczonej sygn. akt I ACa (...).

Z mocy art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest zasadą, że znowelizowane tą ustawą przepisy k.p.c. stosuje się z dniem 6 lutego 2005 r. bezpośrednio i to bez żadnych wyjątków w postępowaniu zażaleniowym. Ustawodawca poczynił od tej zasady wyjątki jedynie w odniesieniu do złożenia i rozpoznania kasacji a także do odmowy przyjęcia jej do rozpoznania, bowiem jedynie w tym przedmiocie stosuje się przepisy dotychczasowe, jeżeli zaskarżone kasacją orzeczenie wydane zostało przed dniem wejścia w życie powołanej ustawy.

Przepisy art. 394¹ § 1 i § 2 k.p.c. określają przesłanki dopuszczalności wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego, przesądzając – co do zasady – dopuszczalność wnoszenia zażaleń jedynie w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna. Tymczasem po dniu 6 lutego 2005 r. sprawa niniejsza nie jest już sprawą, w której przysługuje skarga kasacyjna, ze względu na wskazaną wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekraczającą progu 50 tys. zł. Skarżący określił w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia kwotą 45.347 zł [k. (...) akt sprawy o sygn. I ACa (...)], natomiast wartość przedmiotu zaskarżenia w kasacji określił kwotą 49.266 zł. Tymczasem w sprawach cywilnych o zapłatę skarga kasacyjna jest dopuszczalna jeśli wartość przedmiotu zaskarżenia przekracza kwotę 50 tys. zł, bowiem taki próg przesądzający o dopuszczalności kasacji przyjął ustawodawca w art. 398² § 1 k.p.c.

W tej sytuacji, skoro w dacie rozpoznawania zażalenia przez Sąd Najwyższy sprawa, w której zostało ono wniesione nie jest już sprawą, w której przysługuje skarga kasacyjna, przeto zażalenie do Sądu Najwyższego uznać należało za niedopuszczalne, co skutkowało obowiązkiem jego odrzucenia na podstawie art. 373 k.p.c. znajdującego odpowiednie zastosowanie do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.